

LA VOZ DEL PAPA FRANCISCO

CATEQUESIS SOBRE LA ORACIÓN

Jesús, maestro de oración

Durante su vida pública, Jesús recurre constantemente a la fuerza de la oración. Jesús no descuidaba nunca su diálogo íntimo con el Padre. Cuanto más inmerso estaba en las necesidades de la gente, más sentía la necesidad de reposar en la comunión trinitaria, de volver con el Padre y el Espíritu.

En la vida de Jesús hay, por tanto, un secreto, escondido a los ojos humanos, que representa el núcleo de todo. En esas horas solitarias —antes del alba o en la noche—, Jesús se sumerge en su intimidad con el Padre, es decir en el Amor del que toda alma tiene sed.

La oración es el timón que guía la ruta de Jesús. Las etapas de su misión no son dictadas por los éxitos, ni el consenso, ni esa frase seductora «todos te buscan».

El Catecismo afirma: «Con su oración, Jesús nos enseña a orar» (n. 2607). Por eso, del ejemplo de Jesús podemos extraer algunas características de la oración cristiana.

Ante todo posee una primacía: es el primer deseo del día, algo que se practica al alba, antes de que el mundo se despierte. Restituye un alma a lo que de otra manera se quedaría sin aliento. Un día vivido sin oración corre el riesgo de transformarse en una experiencia molesta o aburrida.

En segundo lugar, la oración es un arte para practicar con insistencia. Je-

sús mismo nos dice: llamad, llamad, llamad. Una oración perseverante produce una transformación progresiva, hace fuertes en los períodos de tribulación, dona la gracia de ser sostenidos por Aquel que nos ama y nos protege siempre.

Otra característica de la oración de Jesús es la soledad. Quien reza no se evade del mundo, sino que prefiere los lugares desiertos. Allí, en el silencio, pueden emerger muchas voces que escondemos en la intimidad: los deseos más reprimidos, las verdades que persistimos en sofocar, etc. Y, sobre todo, en el silencio habla Dios.

Finalmente, la oración de Jesús es el lugar donde se percibe que todo viene de Dios y a Él vuelve.

Queridos hermanos y hermanas, redescubramos, en el Evangelio, Jesucristo como maestro de oración, y sigamos su ejemplo. Os aseguro que encontraremos la alegría y la paz.

Miércoles, 4 de noviembre de 2020

REFLEXIONS

EL TRANSHUMANISME

Un mosaic complex (i III)

Agrans trets, es poden distingir tres grans corrents ideològics dins d'aquest moviment: el *transhumanisme liberal*, desenvolupat en els Estats Units d'Amèrica, el *transhumanisme social* o *d'esqueres*, que es desenrotlla intel·lectualment a Gran Bretanya i a França i, finalment, hi ha el *tecnooptimisme* de Ray Kurzweil (1948) que alguns, com Don Ihde (1934), qualifiquen de tecnofantasia.

El transhumanisme centra l'eix de la transformació personal en les tecnologies. Les tecnologies existeixen per transformar i per modificar el nostre esperit i la nostra relació amb el món, per alterar el nostre cos. La idea de què les tecnologies són els motors del canvi social i individual, ha inspirat el seu desenvolupament i el seu disseny. En aquest context, no té sentit, doncs, haver d'escollir entre la utopia i el *business*, perquè solament a través del *business* es pot desenvolupar la utopia tecnològica.

Com designa el mot *tecnooptimisme*, es tracta d'una ideologia dins del paraigües del transhumanisme que centra tot el focus de la reflexió en el desenvolupament tecnològic, entesa com la principal redemptora de tots els mals de la societat, tant a nivell polític, econòmic, com social i cultural. Posteriorment, ens hi referirem més extensament.

Com es pot veure, en aquest petit mosaic conceptual, la diversitat de tendències filosòfiques i d'individualitats que integren aquest conglomerat tan polièdric que s'anomena transhumanisme, inclou perspectives tan diferents que van des del socialisme reciclat fins al liberalisme neocon.

El punt de sutura d'aquesta diversitat de tendències és la idea de la recerca il·limitada de mitjans tecnològics per al millorament de l'ésser humà tot respectant la seva autonomia personal. Sota la batuta de Nick Bostrom i d'altres ments creatives, el moviment intenta fer d'aquesta diversitat una unitat coherent.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Te 4,13-18 / SI 95 / Lc 4,16-30]. □ *Lleida i Urgell*: sant Lluís de França; sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró de botànics i jardiners; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

31. ■ Dimarts [1Te 5,1-6.9-11 / SI 26 / Lc 4,31-37]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona; sant Nicodem, amic i seguidor de Jesús; sants

Vicenç, Sabina i Cristeta, mrs., patrons d'Àvila.

SETEMBRE

1. ■ Dimecres [Col 1,1-8 / SI 51 / Lc 4,38-44]. □ *Tortosa*: Mare de Déu de la Cinta. □ *Lleida*: sant Lleir, bisbe de Cosserans (s. VI). ■ *Sant Feliu de Llobregat*: beat Josep Samsó (Castellbisbal, 1887 - Mataró, 1936), prev. i mr.; sant Gil o Gili, penitent a Núria; sant Artur, mr.; santa Anna, profetessa; santa Teresa-Margarida Reddi, vg. carmelitana.

2. ■ Dijous [Col 1,9-14 / SI 97 / Lc 5, 1-11]. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Ingrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (Revolució francesa, 1789).

3. ■ Divendres [Col 1,15-20 / SI 99 / Lc 5,33-39]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, verge i màrtir; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac.

4. ■ Dissabte [Col 1,21-23 / SI 53 / Lc 6,1-5]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, vg.; santa Rosalia de Palerm, vg.; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. ■ Diumenge vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 35, 4-7a / SI 145 / Jm 2,1-5 / Mc 7,31-37]. Santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Teresa de Calcuta, fund. Missioneres de la Caritat (MC).

Diumenge XXII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes»

L'equilibri sempre és difícil en tots els àmbits de la vida. Passa sobretot amb els manaments o normes: o som massa estrictes o massa laxos. Hem escoltat a la primera lectura: *No afegiu res als manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui*. I és que els manaments donats per Déu són tan extraordinaris que el mateix Moisès diu: *Quina és la nació, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que us he donat avui?* És així. El que passa, però, és que tenim la tendència tots, especialment els guardians de la moral, a crear i afegir norma sobre norma més enllà del que el mateix Senyor mana. Moisès parla de la Llei en majúscula. Però a l'evangeli veiem com costums o pràctiques o tradicions que s'havien anat imposant en el poble adquireixen pels fariseus i mestres de la Llei, la categoria de normes fonamentals, com era el costum de rentar-se les mans de forma ritual. Per això critiquen els deixebles de Jesús que no seguien aquesta norma: *Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?* Però Jesús els fa veure que aquesta preocupació, teòricament tan lloable, amaga unes mancances fonamentals: *Aquest poble m'honora amb els llavis però el seu cor es manté lluny de mi*. Molt parlar, molt resar però en realitat la seva vida no segueix la voluntat de Déu: *El culte que em dona és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans, no divins*. Al contrari, fins i tot *abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes*. Donen importància al que és accidental i no al que és fonamental: *Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home el contamina*: d'allí surten tots els mals pensaments i les males obres. Això és el que cal vigilar. Jaume ens recorda: *Acolliu amb docilitat la paraula; però no us limiteu a escoltar-la; l'heu de posar en pràctica*. Déu demana que *ajudeu els orfes i les viudes i us guardeu nets de la malícia del món*. Això és el que és fonamental.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del Llibre del Deuteronomi (Dt 4,1-2.6-8)

Moisés digué al poble: «Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dona, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragueu res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquest poble és una nació assenyada i molt intel·ligent." I realment, quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invocuem? I, quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?».

▶ Salm responsorial (14)

R. *Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?*

▶ Lectura de la carta de sant Jaume

(Jm 1,17-18.21b-22.27)

Germans meus estimats, tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del pare dels estels. En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació. Ell ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

(Mc 7,1-8.14-15.21-23)

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem es reuniren entorn de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se-les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, seguint la tradició que han rebut dels ancians, no mengen mai sense haver-se rentat les mans ritualment, i quan tornen del mercat no mengen sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua, vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: «Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?» Jesús els respongué: «Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Esriptura: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dona és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans". Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes.» Després cridà la gent i els deia: «Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home, el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganys, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home.»

▶ Lectura del Libro del Deuteronomio (Dt 4,1-2.6-8)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Ahora, Israel, escucha los mandatos y decretos que yo os enseño para que, cumpliéndolos, viváis y entréis a tomar posesión de la tierra que el Señor, Dios de vuestros padres, os va a dar. No añadáis nada a lo que yo os mando ni suprimáis nada; observaréis los preceptos del Señor, vuestro Dios, que yo os mando hoy. Observadlos y cumplidlos, pues esa es vuestra sabiduría y vuestra inteligencia a los ojos de los pueblos, los cuales, cuando tengan noticia de todos estos mandatos, dirán: "Ciertamente es un pueblo sabio e inteligente esta gran nación". Porque ¿dónde hay una nación tan grande que tenga unos dioses tan cercanos como el Señor, nuestro Dios, siempre que lo invocamos? Y ¿dónde hay otra nación tan grande que tenga unos mandatos y decretos tan justos como toda la ley que yo os propongo hoy?».

▶ Salmo responsorial (14)

R. *Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?*

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago

(Sant 1,17-18.21b-22.27)

Mis queridos hermanos: Todo buen regalo y todo don perfecto viene de arriba, procede del Padre de las luces, en el cual no hay ni alteración ni sombra de mutación. Por propia iniciativa nos engendró con la palabra de la verdad, para que seamos como una primicia de sus criaturas. Acoged con docilidad esa palabra, que ha sido injertada en vosotros y es capaz de salvar vuestras vidas. Poned en práctica la palabra y no os contentéis con oírla, engañándoos a vosotros mismos. La religiosidad auténtica e intachable a los ojos de Dios Padre es esta: atender a huérfanos y viudas en su aflicción y mantenerse incontaminado del mundo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 7,1-8.14-15.21-23)

En aquel tiempo, se reunieron junto a Jesús los fariseos y algunos escribas venidos de Jerusalén; y vieron que algunos discípulos comían con manos impuras, es decir, sin lavarse las manos. (Pues los fariseos, como los demás judíos, no comen sin lavarse antes las manos, restregando bien, aferrándose a la tradición de sus mayores y al volver de la plaza no comen sin lavarse antes, y se aferran a otras muchas tradiciones, de lavar vasos, jarras y ollas).

Y los fariseos y los escribas le preguntaron: «¿Por qué no caminan tus discípulos según las tradiciones de los mayores y comen el pan con manos impuras?».

Él les contestó: «Bien profetizó Isaías de vosotros, hipócritas, como está escrito: "Este pueblo me honra con los labios, pero su corazón está lejos de mí. El culto que me dan está vacío, porque la doctrina que enseñan son preceptos humanos". Dejáis a un lado el mandamiento de Dios para aferraros a la tradición de los hombres».

Llamó Jesús de nuevo a la gente y les dijo: «Escuchad y entended todos: nada que entre de fuera puede hacer al hombre impuro; lo que sale de dentro es lo que hace impuro al hombre. Porque de dentro, del corazón del hombre, salen los pensamientos perversos, las fornicaciones, robos, homicidios, adulterios, codicias, malicias, fraudes, desenfreno, envidia, difamación, orgullo, frivolidad.

Todas esas maldades salen de dentro y hacen al hombre impuro».